

neměl tedy žal. úřad, nemaje souhlasného prohlášení obou kompaciscentů, že od smlouvy upouštějí, po případě žádost o souhlas ke zcizení berou zpět, příčiny na svém rozhodnutí ze dne 27. dubna 1921 ničeho měniti. Nemohl však ani st-li pod pohrůžkou exekučního vymáhání zaplacení poplatku toho uložit, když tento prohlásil, že daného souhlasu použití nechce a žal. úřad nezjistil, že přes toto prohlášení prodavače při smlouvě kupní zůstává.

Není-li však jisto, zda smlouva trvá, není také jisto, zda nemovitost prodávaná ze záboru vychází a není pak také zjištěna nezbytná zákonná podmínka, pod kterou lze poplatek dle § 61 příděl. zák. exekučně vymáhati, t. j. není zjištěno »skutečné propuštění zcizené půdy ze záboru«.

Propuštění to nastalo by teprve tehdy, když by oba kompaciscenti kupní smlouvy o dům ten souhlasu ke zcizení použili a smlouvu realizovali, nebo kdyby kompaciscent zdráhající se uzavřenou smlouvu dodržeti, druhým kompaciscentem k dodržení smlouvy té soudně byl donucen. Žádný z těchto případů však v době vydání nař. rozhodnutí ze dne 14. června 1921 zjištěn nebyl. V době té měl žal. úřad pouze prohlášení st-lovo, že on souhlasu toho nepoužije a pokládá proto smlouvu o dům č. — za neplatnou.

Proto nenastala v době, kdy nař. rozhodnutí ze dne 14. června 1921 bylo vydáno, splatnost poplatku dle § 61 příděl. zák. st-li k zaplacení uloženého, která jest však nutným předpokladem pro jeho exekuční vymáhání. Jest proto toto nař. rozhodnutí, obsahující příkaz zaplatiti pod exekucí sporný poplatek, v odporu se zákonem a musilo proto dle § 7 zák. o ss býti zrušeno.

Č. 1156.

Zabírání bytů: * Obec (bytový úřad) nemůže odepřiti schválení nájemní smlouvy podle § 2 byt. zák. z toho důvodu, že před tím byla již dle téže normy schválena nájemní smlouva o témž objektu s jinou osobou dojednaná.

(Nález ze dne 1. února 1922 č. 1380.¹⁾)

Č. 1157.

Administrativní řízení: Nedostatek odůvodnění výroku správního úřadu, který znemožnil straně seznati právní stanovisko úřadu a odňal jí možnost řádné obrany, je podstatnou vadou řízení, jež nemůže býti napravena teprve v řízení před nejv. správ. soudem.

(Nález ze dne 3. února 1922 č. 11.283/21.)

Prejudikatura. nál. č. 40, 365, 368 a 520.

Věc: Dr. Václav S. v P. proti min. nár. obrany stran započtení služební doby.

¹⁾ Důvody nálezu, dnes již nepraktického, neuvádíme.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Žádosti st-le, aby mu 6měsíční dovolená bez požitků od 1. listopadu 1902 do 30. dubna 1903 započtena byla do pořadí, resp. aby nebyla odečítána, nebylo nař. rozhodnutím vyhověno.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvažoval nss takto:

Nař. rozhodnutí neuvádí ani výslovně, ani jinak nenaznačuje důvody, které žal. úřad vedly k zamítnutí jasné a určité žádosti st-lovy. Stížnost vytyká tento nedostatek jako podstatnou vadu řízení a nepostrádá po té stránce oprávněnosti. Ačkoliv není výslovného předpisu zákona, který by zavazoval úřad, aby k rozhodnutí svému připojil také rozhodovací důvody, náleží přece k všeobecným a stálou judikaturou tohcto soudu uznaným zásadám správního řízení, aby straně byly sděleny podstatné důvody rozhodnutí do té míry, aby jí poskytovaly možnost svých práv náležitě hájiti, a že tedy jest podstatnou vadou řízení, když nedostatek důvodů způsobuje, že strana nemůže bezpečně seznati právní stanovisko úřadu a nemůže se pak proti němu dostatečně hájiti. St-l sice vytušil, že nař. rozhodnutí se opírá o výnos min. nár. obrany ze dne 16. října 1920 č. 163.000/8, uveřejněný pod č. 593 ve věstníku tohoto ministerstva, a potírá výnos ten námitkou, že se neopírá o žádný zákon a že není tudíž právně závazný. Avšak — jak jde na jevo z odvodního spisu žal. úřadu — min. nár. obrany opřelo svůj zamítavý výrok také o názor, že vzhledem na § 1 zák. ze dne 19. března 1920 č. 194 sb. z. a n. jest oprávněno podle vlastního uvážení stanoviti pořadí vojenských gážistů do vojenských služeb čsl. republiky převzatých. Toto právní stanovisko zůstalo st-li neznámým a tím mu bylo znemožněno, aby se proti němu ve stížnosti účinně bránil a je učinil předmětem stížného bodu své stížnosti. V tom spočívá podstatná vada řízení, která nemohla býti odčiněna tím, že žal. úřad vyložil v odvodním spise obšírně důvody pro svůj výrok. Neboť jednak nemůže býti pro procesní postavení strany lhostejné, znala-li právní náhled žal. úřadu již před podáním stížnosti, či zvěděla-li jej teprve v řízení před nss, a nemůže-li tudíž k němu stanovisko zaujmouti již ve stížnosti (§ 18 zák. o ss), jednak jest administrativní řízení, které jest nss-u přezkoumati, uzavřený celek, jehož nedostatky nemohou teprve v řízení před tímto soudem býti doplňovány a sanovány.

Z porovnání stížnosti a odvodního spisu vychází, že strana neměla úplné jasno o tom, o jaké skutkové okolnosti a právní normy nař. rozhodnutí se opírá a že jí tudíž nebyla poskytnuta možnost, aby eventuelní jednotlivé stížné body proti důvodům rozhodnutí buď precisovala, neb opomenutím toho na jevo dala, že jest s nimi srozuměna.

Bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti pro vadnost řízení.

Č. 1158.

Administrativní řízení: Stížnost do usnesení okresní správní komise, podanou do 14 dnů u obecního úřadu, ale došlou k okresní správní komisi po uplynutí 14 dnů od doručení naříkaného usnesení, právem zamítne zem. spr. výbor jako opožděnou (§ 77 zák. o okr. zastup.).

(Nález ze dne 3. února 1922 č. 1370.)